

SMOK EUROPEJSKI

Draco occidentalis magnus

Smok europejski, dzięki zdolności lotu, skolonizował cały świat i dziś zamieszkuje wysokie góry w różnych zakątkach naszego globu. Najpowszechniej występuje w Europie, siada na skalistym występie lub gałęzi sosny.

Ciało: umięśniony tułów z odstającymi łuskami na grzbiecie, ogonie i nogach, wzdłuż kręgosłupa ostro zakończone, grube kolce, na końcu ogona „grot strzały”

Umaszczenie: czerwone, zielone, czarne lub złote, stare osobniki bywają całkiem białe

Liczba kończyn: 4 nogi, 2 nietoperzowate, skórzaste skrzydła

Głowa: mogą się znajdować kolce, rogi lub frędzle na policzkach

Pokarm: żywią się zwierzętami roślinożernymi, np. sarnami, jeleniami, owcami lub innymi zwierzętami hodowlanymi, które znajdują się w oddaleniu od ludzkich siedzib

Odgłosy: niskie pomruki przechodzące w ogłuszający, gardłowy ryk; wysokie gwizdy świadczą o przyjaznych zamiarach smoka

Sposób ataku: smok zjeje ogniem i rzuca się na ofiarę z pazurami

Siedlisko: dzikie górskie ostępy, bagna i torfowiska, bory oraz odosobnione wyspy

Kryjówka: górską lub nadmorską jaskinia

Jajo: brązowe lub fioletowe, nakrapiane, często w niebieskie plamy; inkubacja (wysiadywanie) trwa 36 miesięcy

RADA DLA OBSERWATORA:

Wiele smoków europejskich potrafi mówić i pisać w różnych ludzkich językach, głównie w j. angielskim, francuski, rosyjskim i niemieckim, ale niektóre osobniki używają wyłącznie łaciny.

Oprac. na podstawie
Steer D.: Dra Ernesta Drake'a smokologia: wielka księga smoków. Bielsko-Biała,
Wydawnictwo Debit, 2005